25/01/2024

Το βλέμμα του Χριστού – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ο Χριστός περιόδευε στην Ιεριχώ. Ο Ζακχαίος, αρχιτελώνης της πόλης, έχοντας συσσωρεύσει πολύ πλούτο από αδικία, αισθάνθηκε την ανάγκη να δει τον Χριστό. Για τον σκοπό αυτό, επειδή ήταν κοντός, ανέβηκε σε μια συκομουριά, δέντρο συνηθισμένο στα μέρη εκείνα. Ο Χριστός σταμάτησε μπροστά του, έριξε το βλέμμα του πάνω του και του είπε: «Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σκοπεύω σήμερα να φιλοξενηθώ στο σπίτι σου» **(Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά).**

Πόσο τυχερός ο Ζακχαίος! Ο Χριστός έβλεπε όλο το πλήθος των ανθρώπων που τον περικύκλωναν, αλλά το βλέμμα του στάθηκε μόνο στον Ζακχαίο. Γιατί διέκρινε στην καρδιά του κάτι καλό. Ο Ζακχαίος την ώρα εκείνη βρισκόταν σε αναζήτηση

του Θεού. Για το βλέμμα του Θεού δεν υπάρχει τίποτε κρυφό. Έχει θρόνο του τον ουρανό ο Θεός, αλλά βλέπει τα πάντα πάνω στη γη. *«Εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος, είδε πάντας τους υιούς των ανθρώπων».* Από το μεγαλόπρεπο ουράνιο κατοικητήριό του επιβλέπει *«επί πάντας τους κατοικούντας την γην»* (Ψαλμ. **32,** 13-14).

Λέμε ότι ο ήλιος φωτίζει τα πάντα και όμως οι οφθαλμοί του Θεού είναι ***«μυριοπλασίως ηλίου φωτεινότεροι,*** *επιβλέποντες πάσας οδούς ανθρώπων και κατανοούντες εις απόκρυφα μέρη».* Ό,τι κι αν κάνουν οι άνθρωποι, ακόμη και στα πιο απόκρυφα μέρη, είναι γνωστό στον Θεό. Και όχι μόνο οι πράξεις, αλλά και οι κρυφοί τους λογισμοί. Ο Θεός *«γινώσκει τους διαλογισμούς των ανθρώπων».* Είναι ο *«ετάζων καρδίας και νεφρούς».* Γνωρίζει τις σκέψεις και τις επιθυμίες, ερευνά τα βάθη του ανθρώπου. *«Εξετάζει τον δίκαιον και τον ασεβή».* Τα έργα όλων των ανθρώπων είναι μπροστά του. *«Ουκ έστι κρυβήναι από των οφθαλμών αυτού».* Κανένα διανόημα, καμμιά ανθρώπινη σκέψη δεν του διαφεύγει, *«ουκ εκρύβη απ' αυτού ουδέ εις λόγος».* (Σοφ. Σειρ. **23,** 19. **39,** 19. **42,** 20. Ψαλμ. **7,** 10. **10,** 5. **93,** 11. Α΄ Κορ. **3,** 20. Θρήνοι Ιερ. **3,** 61.).

Το παντέφορο βλέμμα του Κυρίου δεν πέφτει μόνο πάνω στον μετανοημένο Ζακχαίο. Πέφτει πάνω στον πένητα γεμάτο ευσπλαχνία. Ο Κύριος δεν αποστρέφει το πρόσωπό του από τον θλιβόμενο. Επιβλέπει επί τον ταπεινό και δεν περιφρονεί τη δέησή του. Υπόσχεται σε όσους αγαπούν το όνομά του και τηρούν τις εντολές του: *«Επιβλέψω εφ' υμάς και αυξανώ υμάς και πληθυνώ υμάς»* και θα εκπληρώσω όλες τις υποσχέσεις μου προς εσάς. Οι οφθαλμοί του στρέφονται ευμενείς σε όσους τον σέβονται, *«επί τους ελπίζοντας επί το έλεος αυτού».* Σκύβει από τον ουρανό και επιβλέπει *«επί την γην»,* για να ακούσει τον στεναγμό *«των πεπεδημένων»,* να ελευθερώσει *«τους υιούς των τεθανατωμένων».* (Ψαλμ. **32,** 18. **101,** 18-21).

Αλλά συμβαίνει και το αντίθετο. Να ρίξει με τέτοιο τρόπο το βλέμμα του, που να σείονται τα όρη, να λειώνουν σαν κερί τα βουνά, έντρομη να σαλεύει η γη. Όταν οι αμαρτίες των ανθρώπων γίνονται *«μεγάλαι σφόδρα».* Έτσι έγινε στα Σόδομα, το ίδιο και στην Ερυθρά θάλασσα.

Όπως ο Ζακχαίος, θα βρεθούμε κάποτε ενώπιόν του όλοι μας. Τί βλέμμα άραγε θα ρίξει τότε πάνω μας ο Κύριος;

Προ της ώρας εκείνης λοιπόν, ας μετανοεί ο καθένας μας καθημερινά, ζητώντας με ταπείνωση: *«Κατά το πλήθος των οικτιρμών σου επίβλεψον επ' εμέ».*